

Sygn. akt VI RC 339/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie VI Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maciej Jabłoński

Protokolant Lena Szulińska

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa A. H. reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową M. K.

przeciwko M. H.

o alimenty

orzeka:

1. zasądza świadczenie alimentacyjne od M. H. na rzecz małoletniego syna pozwanego, tj. A. H. w kwocie po 400 zł miesięcznie płatne do rąk matki małoletniego M. K. do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.
2. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.
3. W pozostałym zakresie oddala powództwo.
4. Znosi koszty pomiędzy stronami.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. H. jest ojcem powoda działającego poprzez swoją ustawową przedstawicielkę czyli A. H., który urodził się w dniu (...) w W.. Pozostaje na wyłącznym utrzymaniu matki M. K. z którą na stałe zamieszkuje. M. K. utrzymuje się z pieniędzy jakie otrzymuje w ramach zasiłku wychowawczego w kwocie 1500 zł oraz z alimentów na córki w kwocie po 500zł. Jest zarejestrowana jako bezrobotna bez prawa do zasiłku. Pracy zarobkowej nie podejmuje z uwagi na częste choroby dzieci, które uczęszczają do państwowych placówek pedagogicznych. Koszty utrzymania małoletniego powoda w ocenie jego matki sięgają około 1300zł miesięcznie. Pozwany nie wspiera w żaden sposób małoletniego, a nie ma dowodów świadczących o tym aby miał jakiegokolwiek ograniczenia w możliwości zarobkowania.

Sąd nie widział podstaw do kwestionowania twierdzeń przedstawicielki małoletniego powoda co do wysokości kosztów utrzymania dziecka i jej dochodów jako, że podawane wyliczenia w warunkach funkcjonowania w aglomeracji miejskiej brzmią wiarygodnie i nie wystąpił żaden dowód podważający je.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jest zasadne. Obowiązek alimentacyjny istnieje z samego faktu rodzicielstwa o czym stanowi art. 133 § 1 krio, a bezsprzecznie to pozwany jest ojcem małoletniego powoda. Z tego faktu ma obowiązek współuczestniczyć w

kosztach utrzymania dziecka na równi z jego matką. Koszty te wynoszą miesięcznie co najmniej kwotę 1300zł którą rzecz jasna należy traktować szacunkowo, gdyż okresowo wydatki miesięczne ulegają zmianom w zależności od pory roku, koniecznych wydatków nieprzewidzianych czy wahań cen podstawowych produktów żywnościowych. Niemniej jednak kwota 1300zł jest kosztem jaki z pewnością można uznać za obejmujący uzasadnione wydatki na utrzymanie małoletniego i to na dość jednak podstawowym i ograniczonym poziomie.

Równe obciążenie rodziców wymagałoby także równego podziału tej kwoty i obciążenia pozwanego połową jej wysokości co dawałoby kwotę 650zł. Sąd uznał że biorąc pod uwagę fakt osobistej opieki sprawowanej przez przedstawicielkę ustawową nad powodem zasadnym byłoby w niewielkim stopniu podwyższenie tej kwoty jako wyraz konieczności częściowego zrównoważenia wysiłku wychowawczego jaki ponosi matka dziecka. Dlatego też Sąd orzekł alimenty w wysokości 700 zł miesięcznie.

Sąd w części ponad tą kwotę oddalił powództwo uznając że orzeczenie pełnej kwoty żądanej pozwem byłoby nieuzasadnionym przeniesieniem na pozwanego znacząco większej części kosztów utrzymania dziecka niż ponosi je matka. Tym bardziej, że należy zauważyć, iż środki finansowe jakie otrzymuje M. K. na utrzymanie swoich dzieci (z różnych źródeł) są, co do zasady jedynymi jej dochodami a to oznacza, że pieniądze jakie otrzymuje na potrzeby swoich dzieci przeznacza na własne potrzeby. W tym miejscu Sąd zastrzega, że fakt otrzymywania świadczenia wychowawczego nie wpływa na wysokość orzeczonych alimentów, lecz przywołany jest jedynie na potrzeby wskazania, że przedstawicielka ustawowa de facto wydaje przynajmniej część środków jakie otrzymuje na potrzeby dzieci niezgodnie z przeznaczeniem czyli na własne utrzymanie. Dlatego też orzeczenie alimentów w większym zakresie zbliżałoby się do ponoszenia przez pozwanego także kosztów utrzymania przedstawicielki ustawowej powoda a to nie byłoby zgodne z celem wytoczenia powództwa.

Sąd wobec częściowego uwzględnienia powództwa zniósł koszty pomiędzy stronami.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji wyroku.